

Arrest

nr. 151 993 van 8 september 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 4 juni 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 april 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 juli 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 augustus 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN loco advocaat M. DEPOVERE en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u Iraans staatsburger afkomstig uit Mashad. In de periode rond de presidentsverkiezingen van 1388 (Iraanse kalender, stemt overeen met 2009 volgens de Gregoriaanse kalender) maakten uw zoon M. Z. (...) en zijn drie beste vrienden propaganda voor de presidentskandidaat Mousavi op uw computer die ze 's avonds verspreidden. Uzelf smokkelde ook pamfletten het huis uit onder uw chador. Na de verkiezingen ging uw zoon betogen op straat. Hierom werd hij gearresteerd. Ook na de arrestatie van uw zoon bleven zijn vrienden bij u langskomen om uw computer te gebruiken en zo informatie te verspreiden tegen het regime. In het park leerde u een zekere M'. (...) kennen. U raakte met haar aan de praat en zij stelde voor uw woning open te stellen voor koppels die elkaar wensten te ontmoeten. Sindsdien kwamen zij, haar vriendin en hun partners iedere week bij u langs om onder meer in alle discretie seks te hebben. In de zevende maand van 1390

(september 2011) ging u naar de rechtbank om meer te weten te komen over uw zoon. U maakte zich kwaad en beledigde de rechter, waarop u zelf gearresteerd werd. U werd drie maanden vastgehouden in de gevangenis van Mashad. Dankzij uw broer, die met de eigendomsakte van zijn huis voor u borg stond, kwam u vrij. Na uw vrijlating bleef u uw huis openstellen voor die koppels en voor de vrienden van uw zoon. Op een dag in 1391 (2012/2013), toen de drie vrienden van uw zoon met hun partners bij u thuis waren, werd er op uw deur geklopt. Via een kijkgaatje in de deur zag u dat het het Ettelaat was en u besloot via de achterdeur het huis te ontvluchten. U kon een vriendin bereiken bij wie u onderdak vond. U contacteerde uw dochter, die een kijkje ging nemen in uw woning en zij zag dat uw huis overhoop gehaald was en uw computer en uw documenten waren meegenomen. Via de bovenbuur kwam zij ook te weten dat andere bureu u hadden verraden en aan de autoriteiten hadden doorgegeven dat u regelmatig mannen en vrouwen ontving die seks met elkaar hadden. U heeft geen idee wat er met die vrienden van uw zoon is gebeurd. Omdat u al eens was opgepakt, besloot u dat het beter was om het land te verlaten. Op 17 augustus 2012 vroeg u in België asiel aan. Via uw dochter kwam u te weten dat de bovenbuurvrouw drie convocaties voor u in ontvangst genomen had. Uw dochter wist deze documenten dankzij een man die zij in een Iraanse luchthaven had aangeklampt, naar België te brengen. Van uw zoon M. (...) had niemand in Iran nog iets gehoord. Ter staving van uw identiteit en/of asielaanvraag legde u de volgende documenten neer: een kopie van uw shenasnameh (geboorteboekje); een kopie van de shenasnamehs van uw zoon en dochter; drie convocaties op uw naam, d.d. 4/7/1391 (25 september 2012), 12/3/1392 (2 juni 2013) en 23/4/1392 (14 juli 2013); drie betalingsbewijzen waarin een bedrag gestort werd op naam van M. Z. (...) in de gevangenis van Mashad, d.d. 13/09/1390 (4 december 2011), 26/11/1390 (15 februari 2012) en 1/3/1391 (21 mei 2012); een medisch verslag over de verwondingen die uw zoon M. (...) heeft opgelopen; een brief waarin staat vermeld dat u naar een bijeenkomst van getuigen van Jehova bent gegaan; Belgische medische attesten waarin staat dat u aan diabetes lijdt en mogelijk psychische problemen heeft; en enkele familiefoto's.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst kan er geen enkel geloof worden gehecht aan uw beweerde arrestatie ten gevolge van de detentie van uw zoon M. (...) die in de loop van 1388 (2009/2010) gearresteerd werd, waarna u op borg zou zijn vrijgelaten. Zo heeft u onder meer immers de aanleiding van uw arrestatie niet aannemelijk weten te maken. U beweerde dat u in 1390 (2011-2012) gearresteerd werd omdat u naar aanleiding van de detentie van uw zoon M. Z. (...), die in het kader van zijn politieke activiteiten rond de presidentsverkiezingen van 1388 (2009) zou zijn gearresteerd, een rechter had beledigd. Betreffende het moment van dienst arrestatie was u in uw opeenvolgende verklaringen echter fundamenteel tegenstrijdig. Terwijl u aanvankelijk verklaarde dat uw zoon werd gearresteerd toen de verkiezingen er nog niet waren (CGVS I, p. 15), zei u later dat uw zoon, nadat hij was gaan stemmen, betoogde en toen werd gearresteerd (CGVS II, p. 16-17). Ook in uw verklaringen betreffende uw vrijlating op borg sloop een ernstige tegenstrijdigheid. Op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde u dat u uw eigen eigendomsakte als borg gebruikte (CGVS-vragenlijst, ingevuld op de Dienst Vreemdelingenzaken, vraag 3.1). Op het Commissariaat-generaal beweerde u dat het uw broer was die met de eigendomsakte van zijn huis borg stond voor uw vrijlating. Aanvankelijk zei u in dit verband dat zijn eigendomsakte niet werd vrijgegeven; de autoriteiten hadden zijn in akte in bewaring genomen (CGVS I, p. 9). Even later verklaarde u echter dat uw broer zijn eigendomsakte wél had teruggekregen (CGVS I, p. 26). Bovendien legde u geen enkel begin van bewijs neer van de door uw broer neergelegde borg. U beweerde in dit verband dat de borg onmogelijk te bewijzen valt (CGVS I, p. 9; CGVS II, p. 23-24; CGVS III, p. 11). Uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie blijkt nochtans dat er in Iran van een borg wél (meerdere) bewijzen bestaan. Uw tegenstrijdige verklaringen en de onverenigbaarheid tussen uw verklaringen en de beschikbare informatie nopen ertoe te besluiten dat er geen enkel geloof gehecht kan worden aan de door u beweerde arrestatie en de daarop volgende vrijlating op borg. Dit ondermijnt tevens uw algemene geloofwaardigheid.

Gelet op het feit dat u een verband legde tussen uw beweerde arrestatie en uw vrees naar aanleiding van uw vluchtaanleiding (CGVS I, p. 26, 28; CGVS III, p. 6) en gelet op het feit dat er aan uw arrestatie geen geloof gehecht kan worden, komt tevens de geloofwaardigheid van uw vluchtaanleiding zelf enigszins op de helling te staan. Dat hieraan geen geloof gehecht kan worden, blijkt tevens uit een aantal bijkomende tegenstrijdigheden tussen uw opeenvolgende verklaringen. Zo verklaarde u aanvankelijk op de Dienst Vreemdelingenzaken dat de autoriteiten bij u kwamen binnenvallen nadat u gedurende enkele maanden uw kamer aan drie vrienden van uw zoon, die er politieke activiteiten ontwikkelden, ter beschikking stelde. Hierdoor verdachten uw bureu u van onfrisse praktijken. Nergens uit uw verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken blijkt dat koppels tegen betaling bij u seks konden hebben (CGVS-vragenlijst, vraag 3.5). Op het Commissariaat-generaal beweerde u echter dat u

uw kamer ook voor totaal andere doeleinden uitleende: u liet tegen betaling toe dat (twee) mannen een kamer gebruikten voor seks (CGVS I, p. 28). Uw rechtvaardiging, met name dat u dit niet eerder gezegd had omdat de tolk op de Dienst Vreemdelingenzaken had gezegd dat u dit niet kon zeggen (CGVS I, p. 28), is weinig overtuigend, temeer daar er in uw opeenvolgende verklaringen op het Commissariaat-generaal betreffende de activiteiten in uw uitgeleende kamer nog verschillende tegenstrijdigheden slopen. U verklaarde in uw eerste gehoor op het Commissariaat-generaal dat u R. (...) en M". (...), de mannen die in uw kamer seks hadden met hun vriendinnen M'. (...) en A. (...), had leren kennen via A'. (...) en E. (...), vrienden van uw zoon (CGVS I, p. 28). Bij uw derde gehoor stelde u echter dat u zelf vijf à zes jaar daarvoor M'. (...) in het park had leren kennen en via haar A. (...), de vriendin van M'. (...) (CGVS III, p. 12-13). Voorts verklaarde u bij uw eerste gehoor dat de koppels in totaal drie keer seks gehad hadden in het appartement (CGVS I, p. 28), maar bij uw derde gehoor verhoogde u die frequentie aanzienlijk: vanaf het moment dat uw zoon in de gevangenis zat, i.e. sinds 1388 (2009/2010), hadden koppels wekelijks in uw appartement seks (CGVS III, p. 14). Opmerkelijk is verder dat u op de Dienst Vreemdelingenzaken niets zei over een eventuele aanwezigheid van de partners/vriendinnen van drie vrienden van uw zoon in uw appartement: u had het enkel over de aanwezigheid van drie mannen (vrienden van uw zoon) in uw appartement (CGVS-vragenlijst, vraag 3.5). Op het Commissariaat-generaal gaf u evenwel uitdrukkelijk aan dat hun partners op het moment van de inval van de autoriteiten in uw appartement wel degelijk aanwezig waren (CGVS III, p. 4). Betreffende deze drie mannen in uw appartement verklaarde u op de Dienst Vreemdelingenzaken expliciet dat u via uw dochter had gehoord dat er in uw appartement een huiszoeking had plaatsgevonden en dat de drie gearresteerd werden (CGVS-vragenlijst, vraag 3.5). Op het Commissariaat-generaal had u echter geen enkele informatie over het lot van die drie mannen: u wist absoluut niet wat hen was overkomen en of ze al dan niet waren opgepakt. U had evenmin aan uw familieleden gevraagd of ze informatie over hen konden verkrijgen aangezien u niet wist aan wie u dit had moeten vragen: uw dochter was er immers niet bij betrokken en u heeft er niet aan gedacht om hierover vragen te stellen aan uw dochter (CGVS III, p. 5, 9-11). Bovenstaande tegenstrijdigheden zijn zo ernstig dat er noch aan het motief van de inval van het Ettelaat in uw appartement, noch aan de inval zelf, i.e. uw rechtstreekse vluchtaanleiding, nog enig geloof kan worden gehecht.

Deze bevinding wordt bevestigd door het feit dat er geen enkele bewijswaarde kan gehecht worden aan de door u neergelegde convocaties die bij uw buurvrouw werden afgeleverd ten gevolge van de inval van het Ettelaat in uw appartement. Naast het feit dat uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie blijkt dat de bewijswaarde van juridische documenten uit Iran sowieso minimaal is, bent u er niet in geslaagd de wijze waarop u deze documenten in België heeft gekregen, aannemelijk te maken. Het is immers uiterst bevreemdend dat, gelet op het feit dat uw appartement sinds uw vertrek aan iemand anders verhuurd is, de convocaties afgeleverd werden bij een buurvrouw die noch iets met u noch met uw problematiek te maken had (CGVS I, p. 19, 23). Bovendien legde u opmerkelijk vage en incoherente verklaringen af betreffende (de identiteit van) deze buurvrouw. Aanvankelijk beweerde u dat ze Z. (...) of Z'. (...) heette. U kon niet duidelijk stellen of zij nu jullie bovenbuurvrouw, of onderbuurvrouw was (CGVS I, p. 19, 27). In het tweede gehoor zei u echter dat de persoon die uw convocaties in ontvangst had genomen A'. (...) heette. Haar familienaam kende u niet (CGVS II, p. 12-13). Verder legt u weinig overtuigende verklaringen af over de manier waarop de convocaties in België gekomen zijn. Dat uw dochter in een Iraanse luchthaven gaat wenen, zo toevallig een lieve man tegenkomt die toevallig naar België moet en die zo vriendelijk is om een pakje mee te nemen van een voor hem compleet onbekende vrouw, houdt geen steek (CGVS I, p. 19-22, CGVS II, p. 11). Er dient tot slot nog gewezen te worden op een aanzienlijke inhoudelijke ongerijmdheid in de verschillende convocaties. Het is immers niet logisch dat zowel in de tweede als in de derde convocatie vermeld staat dat als u zich binnen de tien dagen niet zou melden, u het voorwerp zou uitmaken van vervolging volgens de wet en het u verboden zal worden het land te verlaten. U had hier geen uitleg voor (CGVS II, p. 14). Bovendien is het merkwaardig dat u de officiële in de convocaties geformuleerde beschuldiging niet kende; meer nog, u stelde zelfs verkeerdelijk dat deze beschuldiging niet in de convocaties vermeld werd (CGVS II, p. 14).

Het geheel van bovenstaande vaststellingen noopt ertoe te besluiten dat u uw rechtstreekse vluchtaanleiding, met name de inval van het Ettelaat in uw appartement, evenmin aannemelijk heeft weten te maken. Bijgevolg kan er aan de door u beweerde inbeslagname van uw originele identiteitsdocumenten evenmin enig geloof gehecht worden. Deze bevinding doet dan ook vermoeden dat u uw originele identiteitsdocumenten achterhoudt mogelijks omdat hierin informatie staat die slechts moeilijk in overeenstemming te brengen is met de door u op het Commissariaat-generaal afgelegde verklaringen. U legde weliswaar enkele kopieën neer van uw identiteitsdocumenten en deze van uw kinderen. Daar met kopieën gemakkelijk gefraudeerd kan worden, is de bewijswaarde ervan echter minimaal.

Betreffende de door u beweerde detentie van uw zoon kan voorts opgemerkt worden dat, hoewel er niet meteen getwijfeld wordt aan het feit dat een zekere M. Z. (...) door de Iraanse autoriteiten werd opgesloten, zoals blijkt uit de door u neergelegde documenten, u niet meteen aannemelijk gemaakt heeft dat M. (...) uw zoon zou zijn, daar, zoals reeds werd vastgesteld, uw identiteit niet onomstotelijk vast staat. Hoe dan ook blijkt uit de hierboven reeds aangestipte tegenstrijdigheid dat u het concrete tijdstip van de arrestatie van uw zoon – voor of na de presidentsverkiezingen van 1388 – niet aannemelijk gemaakt heeft waardoor u evenmin de door u beweerde politieke redenen van diens arrestatie aannemelijk gemaakt heeft. Bovendien sloop er wat betreft de duur van de detentie van uw zoon nog een aanzienlijke tegenstrijdigheid in uw opeenvolgende verklaringen. Daar waar u bij uw eerste gehoor op het Commissariaat-generaal beweerde dat uw dochter uw zoon sinds uw vertrek uit Iran geld overmaakte om zijn kosten in de gevangenis te betalen (CGVS I, p. 20-21), stelde u nadat u naar bewijzen in dit verband gevraagd werd plotsklaps dat uw dochter niets betaald heeft (CGVS I, p. 21). Deze ernstige tegenstrijdigheid ondermijnt de geloofwaardigheid van uw bewering dat uw zoon heden nog steeds gevangen zou zitten. Dit wordt overigens nog bevestigd door het opvallende en bijzonder merkwaardige feit dat u de detentie van uw zoon al bij al geen zo'n groot probleem vond (CGVS I, p. 22).

Tot slot heeft u uw beweerde interesse voor het christendom (CGVS II, p. 3-4) – uit de door u neergelegde documenten blijkt dat u zich interesseert voor de getuigen van Jehovah – niet aannemelijk gemaakt. Gevraagd wie of wat de getuigen van Jehovah zijn, moest u immers het antwoord schuldig blijven. Verder is het nog opmerkelijk dat, hoewel u beweerde gedoopt te zijn, u zelfs niet eens wist wat “dopen” inhield (CGVS II, p. 3-4). Dat u noch de naam (her)kende van de tak van het christendom waartoe u volgens uw neergelegde documenten zou behoren en dat u niet eens wist wat dopen was ondanks dat u beweerde gedoopt te zijn en ondanks dat het doopsel een essentiële en fundamentele gebeurtenis is in het leven van een christen, zijn bevindingen die de geloofwaardigheid van uw beweerde interesse voor of bekering tot het christendom fundamenteel ondermijnen. Volledigheidshalve kan nog gewezen worden op de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waaruit blijkt dat er geen aanwijzingen zijn dat het louter hebben van interesse in het christendom aanleiding zou vormen voor vervolging vanwege de Iraanse autoriteiten.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert werd aan uw administratieve dossier toegevoegd.

De overige door u neergelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Uit de familiefoto's blijken uw problemen met de Iraanse autoriteiten geenszins. In uw medische attesten wordt gewag gemaakt van mogelijke psychische problemen en mogelijke (i.e. op basis van heteroanamnese afgeleide) vergeetachtigheid (die zouden kunnen gelinkt worden aan uw gevangenisverleden in Iran en dat van uw zoon en aan het overlijden van uw dochter bij een ongeval). Gelet op het feit dat uit uw neergelegde documenten blijkt dat de diagnose gesteld werd op basis van heteroanamnese en gelet op het feit dat uitdrukkelijk gesteld wordt dat verder medisch onderzoek noodzakelijk is om het ziektebeeld juist te bepalen, geven uw attesten geen enkel objectief uitsluitel over de waarachtigheid van uw beweerde vergeetachtigheid en uw vastgestelde ziektebeeld. Daarnaast kan volledigheidshalve betreffende de in uw attesten geïnsinueerde oorzaken van uw psychische problemen nog herhaald worden dat er geen enkel geloof gehecht kon worden aan uw detentie, dat u niet aannemelijk gemaakt dat M. (...) uw zoon zou zijn noch dat hij heden nog steeds zou vastgehouden worden. De door u ingeroepen (psycho-)medische redenen kunnen bijgevolg niet in verband worden gebracht met de criteria bepaald bij artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 inzake subsidiaire bescherming. Voor een beoordeling van medische elementen dient u een aanvraag voor machtiging tot verblijf te richten aan de Staatssecretaris of zijn gemachtigde op basis van artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op de schending van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 en van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). In een tweede middel voert verzoekende partij de schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Hiertoe gaat verzoekende partij in op de motieven van de bestreden beslissing en tracht deze te verklaren dan wel te weerleggen.

2.2.1. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. De middelen zullen dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (*vgl.* RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.3.1. In verband met de door verwerende partij vastgestelde tegenstrijdigheden, wijst verzoekende partij erop dat zij psychische problemen heeft, hetgeen blijkt uit het medisch attest van 19 mei 2015 dat zij als bijlage bij haar verzoekschrift toevoegt (bijlage 3). Hierin bevestigt de arts dat verzoekende partij bijna alles vergeet.

2.2.3.2. De Raad stelt evenwel vast dat uit het door verzoekende partij aangebrachte medisch attest van 19 mei 2015 blijkt dat de diagnose (psychische problemen en vergeetachtigheid) gesteld werd op basis van heteroanamnese, waardoor desbetreffend attest geen enkel objectief uitsluitsel geeft over de waarachtigheid van haar beweerde vergeetachtigheid en haar vastgestelde ziektebeeld. In punt B van voormeld medisch attest wordt trouwens duidelijk het belang benadrukt om voor elke pathologie stukken ter staving voor te leggen, bijvoorbeeld specialistische verslagen. Uit niets blijkt dat verzoekende partij voor wat betreft haar beweerde psychische problemen door een hiertoe gediplomeerde arts werd onderzocht. Een medisch attest dat onomstotelijk attesteert dat verzoekende partij in de absolute onmogelijkheid is een coherent en consistent relaas naar voor te brengen ligt derhalve niet voor.

2.2.4. Daar waar verzoekende partij in haar verzoekschrift stelt te zijn gearresteerd na het beledigen van een rechter, waarna zij voor drie maanden werd vastgehouden en vervolgens werd vrijgelaten op borg waarvoor haar broer zijn originele eigendomsakte diende af te geven en poneert dat haar zoon werd gearresteerd voor de verkiezingen, wijst de Raad verzoekende partij erop dat zij niet zonder meer kan verwijzen naar één versie van haar verklaringen teneinde de door verwerende partij vastgestelde tegenstrijdigheden in verband met haar vrijlating op borg en het ogenblik van arrestatie van haar zoon te weerleggen. Daar anders over oordelen zou ertoe leiden dat elke opeenvolging van gehoren, teneinde een precieze inschatting te kunnen maken van de ernst van de aangehaalde vrees voor vervolging of het reëel risico op het lijden van ernstige schade, zinledig zou worden.

2.2.5.1. In verband met de motivering in de bestreden beslissing dat verzoekende partij niet meteen aannemelijk heeft gemaakt dat M. haar zoon zou zijn, daar haar identiteit niet onomstotelijk vast staat, wijst verzoekende partij erop dat zij het geboorteboekje van haar zoon heeft neergelegd waardoor zij niet begrijpt dat er twijfel bestaat omtrent het feit of dit haar zoon zou zijn. Voorts geeft zij aan dat zij het er enorm moeilijk mee heeft dat haar zoon momenteel geen bezoek of hulp krijgt. Ten slotte verklaart verzoekende partij in haar verzoekschrift dat haar dochter sinds haar vertrek in 2012 slechts twee of drie keer geld heeft gestort voor haar zoon, maar wegens een eigen moeilijke financiële situatie kon haar dochter haar zoon niet verder blijven steunen.

2.2.5.2. De Raad wijst verzoekende partij evenwel op de motivering in de bestreden beslissing dat verzoekende partij enkel de kopieën neerlegde van haar identiteitsdocumenten en deze van haar kinderen, waarvan de bewijswaarde minimaal is daar met kopieën gemakkelijk gefraudeerd kan worden.

De kopie van het geboortboekje van haar zoon is dan ook niet van aard aan te tonen dat M. haar zoon zou zijn. De motivering van verwerende partij dat, hoewel er niet meteen getwijfeld wordt aan het feit dat een zekere M. Z. door de Iraanse autoriteiten werd opgesloten, zoals blijkt uit de door haar neergelegde documenten, verzoekende partij niet meteen aannemelijk gemaakt heeft dat M. haar zoon zou zijn daar haar identiteit niet onomstotelijk vast staat, blijft dan ook onverminderd overeind.

Waar verzoekende partij de vastgestelde tegenstrijdigheid omtrent het gegeven of haar dochter sinds het vertrek van verzoekende partij uit Iran geld overmaakte om de kosten van haar zoon in de gevangenis te betalen tracht te weerleggen door de uitleg dat haar dochter sinds haar vertrek in 2012 slechts twee of drie keer geld heeft gestort voor haar zoon, maar wegens een eigen moeilijke financiële situatie hiermee diende te stoppen, is de Raad van oordeel dat dit een allesbehalve overtuigende *post-factum* verklaring betreft die duidelijk na reflectie tot stand gekomen is teneinde de vastgestelde tegenstrijdige verklaringen alsnog verenigbaar te laten schijnen, daar verzoekende partij tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal van 6 februari 2014 na aanvankelijk eerst te stellen dat haar dochter haar zoon geld overmaakte om zijn kosten in de gevangenis te betalen, even later *tout court* stelt dat haar dochter nooit geld gestort heeft voor haar zoon (administratief dossier, stuk 14, gehoorverslag CGVS d.d. 06/02/2014, p. 20-21).

2.2.6. Betreffende het betoog van verzoekende partij aangaande haar geloof, met name dat zij een niet-moslim is en momenteel geen 'officiële' aanhanger is van een ander geloof, stelt de Raad vast dat deze opmerking louter de motivering in de bestreden beslissing dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan haar beweerde bekering tot het christendom bevestigt, dewelke dan ook onverminderd overeind blijft.

2.2.7. Daar waar verzoekende partij de mensenrechtenschendingen in Iran aanhaalt, en in het bijzonder de vrouwenrechten, en meent dat zij behoort tot de sociale groep van de vrouwen, bemerkt de Raad evenwel dat het loutere feit te behoren tot een "sociale groep" in geen geval afdoende is om een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken. Deze vrees moet immers individueel in hoofde van verzoekende partij worden aangetoond. Een dergelijke verwijzing naar de algemene situatie in haar land van herkomst, zonder een concreet verband aan te tonen met haar individuele en persoonlijke situatie, volstaat dan ook niet om aan te tonen dat verzoekende partij in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond, alwaar verzoekende partij op bovenstaande wijze in gebreke blijft.

2.2.8.1. In haar verzoekschrift betoogt verzoekende partij dat verwerende partij haar motivering niet zozeer baseert op een diepgaande analyse van het gegrond karakter van de vrees van verzoekende partij, doch zich eerder beperkt tot het zoeken van eventuele onnauwkeurigheden in haar asielrelaas. Hoewel de beoordeling van de geloofwaardigheid van het asielrelaas een belangrijke fase is bij de behandeling van een asielaanvraag, moet de vraag of er al dan niet risico's op vervolgingen of op een aantasting van de fysieke en morele integriteit van de kandidaat-vluchteling aanwezig zijn de kern van de zaak blijven. Kleine onduidelijkheden of tegenstrijdigheden mogen het onderzoeken van het bestaan van reële risico's niet beletten, aldus verzoekende partij.

2.2.8.2. De Raad bemerkt vooreerst dat door verwerende partij tegenstrijdigheden werden vastgesteld doorheen de verklaringen van verzoekende partij over de arrestatie van haar zoon, haar eigen arrestatie, de problemen die zouden geleid hebben tot haar vlucht en de feiten die aan de oorsprong van deze problemen zouden liggen. Desbetreffende vaststellingen betreffen geenszins "*kleine onduidelijkheden of tegenstrijdigheden*", doch flagrante tegenstrijdigheden omtrent elementen aangaande de kern van haar asielrelaas, waardoor geen enkel geloof kan worden gehecht aan het voorgehouden asielrelaas. De Raad stelt vast dat uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stuk 22 en 23) en dat verzoekende partij tijdens de gehoren op het Commissariaat-generaal van 6 februari 2014, 7 mei 2014 en 5 juni 2014 de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Farsi en bijgestaan door haar advocaat. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak, die terug te vinden zijn in het administratief dossier. Gelet op deze vaststellingen, kan bovenstaande argumentatie niet worden bijgetreden.

2.2.9. Wat voorts nog het betoog van verzoekende partij betreft dat zij voor haar medische en psychische problemen in Iran geen recht zal hebben op een aangepaste begeleiding en er nooit enige hulp zal krijgen, wijst de Raad erop dat indien verzoekende partij een verblijfsmachtiging wenst te bekomen op basis van medische gronden zij hiertoe de geëigende procedure voorzien bij artikel 9ter van de vreemdelingenwet dient te volgen.

2.2.10. Daar waar verzoekende partij in haar verzoekschrift opwerpt dat bij twijfel aan verzoekende partij het voordeel van de twijfel dient te worden gegeven, stelt de Raad vast dat uit de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat het relaas nauwgezet werd geanalyseerd teneinde te kunnen oordelen of de voorgehouden feiten op waarheid berusten. Verwerende partij concludeerde om bovenstaande redenen terecht dat het asielaas in kwestie een ongeloofwaardig karakter kent waardoor enige twijfel niet aan de orde is. De door verzoekende partij geopperde algemene situatie in Iran waarbij burgers die kritiek geven op de autoriteiten worden gearresteerd en opgesloten en waar de mensenrechten worden geschonden is totaal irrelevant daar iedere vorm van vervolging of het lopen van een reëel risico op ernstige schade steeds individueel dient te worden onderzocht en, zoals reeds gesteld, haar asielaas elke geloofwaardigheid mist.

2.2.11. Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat aan het asielaas van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan haar de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.12. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont evenwel niet aan dat er heden in Iran een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.13. De middelen zijn ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht september tweeduizend vijftien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN ,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT